

מתוק מדבש

כניסת השבת - 18.50
יציאת השבת - 20.01
רבנו תם (גד דקות זמניות) - 20.43
(אופק חדרה)

שנה שביעית - גיליון 279
פרשת אמור תשפ"א

יום שישי בשעה 17.00
ישודר אי"ה שיעור על פרשת השבוע:
השיעור ישודר בליג' ב'קול הלשון'
(להאזנה 03-6171111)
ביום שבת קודש
17.00 שיעור פרשת שבוע
מנחה ב 18.00
ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
ברוכים הבאים pes ה'

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א
פניית הכנסת 'פני יוסף' לצאת ארצה
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

ונסכו יין רביעית ההין (כג', יג')

הרב אביאל בוארון שליט"א (נשלח לר"ש לוונשטיין שליט"א) הביא מכאן רמז לסגולה המובאת למרוח מעט מהיין של ההבדלה לפני סעודה רביעית על עצם הלז הנמצאת בעורף ולומר 'הריני מאמין בתחיית המתים' (סידור איש מצליח) עצם הלז נקראת גם 'נסכו' ויש קבלה בחז"ל שעצם זו לא נרקבת אחרי מות האדם וממנה ייבנה הגוף בתחיית המתים. כמו כן, עצם זו לא ניזונה משום סעודה שהאדם אוכל, זולת מתוספת הסעודה רביעית במוצאי שבת. וזה שנאמר: 'ונסכו' - העצם הזו (נסכו) ממה היא ניזונה? ואומר הפסוק 'יין רביעית ההין' רמז ליין של ההבדלה ולסעודה הרביעית במוצאי שבת קודש **מתוק מדבש!**

ובציון תוספת מילתא דפדיונותא

צובד ניעד לפוס lfo ואומר: 'תמצא, אין לי כבר כח, הרבה חכרות כודפות אחרי, או שאתה מצלף לי את העסקות ב-1,000 ש"ח אולי אולי. המנהל עבאמת הצריק את הצובד אישר את ההצ'אפה. אחרי חודש של המנהל את הצובד וליאלי: 'ת'אדי, אינה חכרות רדפו אחריק? אונה הצובד: 'המון חכרות - חכרת חנא, חכרת בלק, חכרת האכרא' וליד?...' ****

ולקחת סולת ואפית אותה שתים עשרה חלות... (כד', ה')

מובא בגמרא (חגיגה כד') שלחם הפנים היו מגביהים אותם ומראים אותו לעולי רגלים ואומרים להם 'ראו חיבתכם לפני המקום שסילוקו כסידורו' כמו שאמר רבי יהושע בן לוי נס גדול נעשה בלחם הפנים כסידורו כך סילוקו שנאמר 'לשום לחם חם ביום הלוקח'. ויש לשאול: הרי בבית המקדש היו נעשים נסים רבים כמובא במשנה (אבות ה', ב') 'עשרה נסים נעשו בבית המקדש' ומדוע רק בלחם הפנים היו מראים לעולי רגלים ואומרים להם 'ראו חיבתכם לפני המקום'? ובמה ניכר דווקא כאן חיבתם יותר מאשר ביתר הניסים? מתרץ נפלא ה'פנינים יקרים' בשם רבי מאיר מטיקטין זצ"ל: 'הקדמה: מובא בגמרא (יומא עז') שאלו תלמידיו של רשב"י זיע"א מפני מה לא ירד המן פעם אחת בשנה? אמר להם אמשול לכם משל למה הדבר דומה, למלך שהיה לו בן יחיד, פסק לו מזונותיו פעם אחת בשנה ולא קיבל פני אביו כי אם פעם אחת בשנה. הצטער אביו על זה, עמד ופסק לו מזונותיו בכל יום והיה מקבל פני אביו בכל יום. כך ישראל מי שיש לו אישה ובנים הה דואג ואומר 'שמא לא ירד המן למחר ונמצא כולנו מתים ברעב' ועל כן היו כולם מכוונים ליבם לאביהם שבשמים. ועוד כדי שיהיה להם תמיד פת חמה בכל יום. נמצא, אם כן, שהיו שתי סיבות לירידת המן בכל יום: א. שיכוונו ליבם בכל יום בתפילתם ב. כדי שיהיה להם

אמור אל הכוהנים בני אהרון ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו (כא', א')

ויש לשאול: בציווי 'אמור אל הכוהנים' לא נאמר מה משה צריך לומר להם, כי אם תאמר שהאמירה היא 'לנפש לא יטמא' הרי זה מתייחס לציווי 'ואמרת אליהם' אז מה נצטווה משה לומר בציווי 'אמור אל הכוהנים'? מתרץ רבנו ה'בני יששכר' זיע"א בלשונו הקדושה: 'יש חשש כאשר יראו הכוהנים שהם נצטוו מצוות יתירות, ולהתנהג בקדושה יתירה משאר ישראל, לבל יתגאו מול ישראל שהם קדושים יותר מהם, לזה באה להם האמירה מקודם להקדמה שהם 'בני אהרון' וזה 'אמור אל הכוהנים בני אהרון' זה יהיה לה האמירה - להורות כי לא בזכותם וקדושתם היתרה זכו לכל זה, רק זכות אהרון שבניו יהיו גדולים במצוות קדושתם יותר מישראל. ואם כן, מה להם להתגאות בדבר שלא עמלו בו' **מתוק מדבש!**

קדושים יהיו לא-לוהיהם ולא יחללו שם א-לוהיהם (כא', ו')

ויש לשאול: כיצד עבר הכתוב מהציווי 'קדושים יהיו' שזה פסגת הקדושה לציווי הקיצוני 'ולא יחללו שם א-לוהיהם'? וכתב בספר 'אהל משה': ואפשר לומר כי בעבודת ה' אין דרך ממוצעת, או שמקדשים שם שמים - ואם לא מקדשים אז מחללים כבוד שמים. לכן מזהירה התורה 'קדושים יהיו' וזה כדי ש'לא יחללו שם א-לוהיהם' ומוסיף ה'אהל משה': הפסוק אומר 'והיה אם שמע תשמעו אל מצוותי... לאהבה את ה' אלוהיכם ולעובדו בכל לבבכם ובכל נפשכם ומיד נאמר 'השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם א-לוקים אחרים' ומכאן נלמד כי אין דרך ממוצעת בעבודת ה', או שמגיעים למדרגה של 'לעובדו בכל לבבכם ובכל נפשכם' או שיורדים חלילה למצב של 'וסרתם ועבדתם א-לוקים אחרים' כי בעבודת ה' או שהאדם במגמה של עליה או שהוא במגמה של ירידה. וגם אם נראה לו שהוא 'עומד' אז האמת היא שהוא יורד, כי אם הוא לא מתחזק בהכרח שהוא מידרדר. **מתוק מדבש!**

וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו (כב', כט')

כיצד יכול יהודי להודות לבוראו? הרי מה שתעשה לא יהיה אפילו פרומיל של התשלום לקב"ה וכמו שאומר דוד המלך 'מה אשיב לה' כל תגמולהי עלי'? והתשובה היא: התשלום לה' הוא ביטול הרצון שלנו מפני רצונו, בכל פעם שאתה מכניע את תאוותך כי הדבר אסור, זהו קרבן 'אשה ריח ניחוח לה'...'. לפי זה מוסבר הפסוק כך 'וכי תזבחו זבח תודה לה' אם תרצה להודות לה' איך תעשה זאת? ע"י 'לרצונכם תזבחו' תזבחו לה' את רצונותיך, בכל מעשה שאתה עומד לעשות תשאל רגע לפני את עצמך האם ה' מרשה? האם הדבר מותר? וזהו 'קרבן התודה' הגדול ביותר... **מתוק מדבש!**

בכל יום פת חמה.

ואולם יש לשאול: הרי ראינו שבלחם הפנים היה נס שהיה נשאר חם ביום סילוקו כביום סידורו. ואם כן, יכול היה הקב"ה לעשות במן נס שירד פעם אחת בשנה ויישאר חם בכל יום. אלא בהכרח שהטעם העיקרי הוא משום חיבתן של ישראל, כיוון שהקב"ה יש לו געגועים לבניו וחפץ בתפילתם בכל יום שיכוונו ליבם לאביהם שבשמים. ולכן היו מראים דווקא את לחם הפנים לעולי רגלים ואומרים 'ראו חיבתכם לפני המקום' שממנו ההוכחה לחיבתם של ישראל בירידת המן בכל יום. *אתח נא יעקב*.

רעיון וסיפור – מצוות קידוש השם...

ונקדשתי בתוך בני ישראל... (כב', לב')

המצווה הזו נקראת בשם 'מצוות קידוש השם'. וכתב בספר החינוך: 'שלוש מצוות הם שחייב האדם שיהרג ואל יעבור בהם לעולם והם עבודה זרה וכן גילוי עריות ושפיכות דמים. שאם יאמרו לו לאדם עבוד עבודה זרה או נהרג ייהרג ואל יעבדה... ואילו בשאר העבירות יעבור ואל ייהרג כשמדובר שלא בשעת השמד (ל"ע) ובצנעא. אבל בפרהסיה בפני עשרה מישראל ובמצב שהגוי מתכון להעבירו על דתו ייהרג ואל יעבור. ובשעת השמד (ל"ע) אפילו בצנעא ואפילו שהגוי מתכוון להנאת עצמו ואפילו על מצוה קלה ייהרג ואל יעבור. ומובא במדרש (ספרא) על מנת כן הוצאתי אתכם מארץ מצרים שתקדישו את שמי ברבים.

ובעניין זה להלן סיפור נפלא (גיליון השגחה פרטית): לפני כמה חודשים הלכתי להתפלל באחד מהמקומות הקדושים. מאז שהפציע וירוס הקורונה לעולם, יש מאבטח שעומד בחוץ ומווסת את כמות האנשים שבפנים. מותר שיהיו בפנים מספר מוגבל של אנשים, ורק כשאחד יוצא נכנס הבא.

כאשר הגעתי עמדו עשרות אנשים בתור וניצלו את הזמן לאמירת תהלים. גם אני נעמדתי ביניהם וחיכיתי. לפתע הגיע למקום יהודי, עקף את כל התור הארוך וכמעט נכנס פנימה. 'הלו... הלו...', קרא לו המאבטח, 'יש תור! אי אפשר להיכנס עכשיו!'

'מה תור? מי תור?' היהודי ששמו יהודה התקצף נוראות. 'מה באתם להשתלט על המקום? מה רציתי, לבוא להתפלל, זה הכל. מי קרא לך בכלל? מה היה רע עד היום? לך הביתה. נסתדר בלעדיך. אתה לא בעל הבית כאן!'

השומר לא נותר חייב. 'נכון שאני לא בעל הבית, אבל זה התפקיד שלי. אתה חייב לציית! חילופי הדברים הלכו והחמירו. נשמעו מילים קשות שאי אפשר לחזור עליהן, וכולם היו המומים מהתפתחות הדברים.

ר' שמואל החליט לעשות מעשה. הוא ניגש אל הניצים, תפס בידו של יהודה ואמר לו: 'יהודי טוב, תירגע, תשמע לשומר ובזכות זה תראה ישועות!'

יהודה אינו מסכים בשום אופן. 'צריך להעניף את השומר' ר' שמואל אומר עם דמעות בעיניים: 'רק תקשיב, יש לי חבר, בחור צדיק כמעט בן שלושים. בבקשה ממך, תתגבר! תשתוק! תסלח! יש לך כוח לברך את חברי שייושעו!'

הוא פונה גם לשומר עם אותם דיבורים רכים ומתחנן בעד חברו שיזכה להקים בית נאמן בישראל.

השניים היו נוקשים ונחרצים. הם לא הסכימו לשמוע משום דבר, כל אחד היה בטוח שהוא צודק במאה אחוזים ויותר, אבל גם ר' שמואל לא ויתר. הוא התפלל לקב"ה מלך השלום שלו, שישלח לו סייעתא דשמיא ויצליח במשימה, ושוב דיבר עם כל אחד לחוד ועם שניהם ביחד, עד שבסופו של דבר נרגעו הרוחות, נפתחו הלבבות, האיובים נהפכו לאוהבים, סלחו, התפייסו וברכו את חברו המבוגר של ר' שמואל שימצא בקרוב את זיווג הנכון.

עתה ביקש ר' שמואל שגם שניהם יברכו זה את זה. כל אחד אמר את שמו של חברו החדש ובירכו מעומק הלב שייושע בכל העניינים. ר' שמואל נכנס פנימה, שפך שם דמעות לישיעת החבר הבחור שהוא מתפלל עליו שנים רבות כל כך, וגם לישיעתו הוא.

כשיצא משם הוא פוגש את מאיר, חברו מהישיבה. 'אשריך צדיק! איזה קידוש ה' עשית', קורא אליו מאיר 'ראיתי מה שהיה... לא שמעתי מה דיברת איתם, אבל ראיתי שהצלחת להשפיע עליהם!'

'אמרתי להם שיברכו את חברנו שימצא במהרה זיווג הגון. תתפלל עליו גם אתה, הוא מתקרב לגיל שלושים ועדיין לא מצא את זיווגו!'

ר' מאיר נדהם. הן לר' שמואל עצמו יש סאת ייסורים משל עצמו. הוא עדיין לא התברך בילדים, ועם כל זה הוא מקדיש את זכות השלום לחברו. 'אני מקנא בך', אמר מאיר, 'ככה לחשוב על השני!'

'בוא ניכנס ישר לעניין', ממשיך ר' שמואל, 'אולי יש לך רעיון בשביל חברנו?'

'אני לא שדכן' אומר מאיר 'היחידה שאני מכיר זאת אחותי שמלאו לה תשע עשרה לאחרונה!'

'אולי זה מתאים? ...'

מאיר כמעט התעלף במקום, אבל ר' שמואל 'משום מה' אהב את הרעיון. הוא המשיך ודיבר בשבח הבחור עוד ועוד. 'מה אכפת לך לנסות?' הוא שכנע את מאיר, 'תאר לך שכאשר הוא יהיה בן 91 היא תהיה רק בת 80... זאת מעלה גדולה!'

התחילו בהומור, וכשיש שמחה למטה יש שמחה למעלה... כעבור עשרים יום הבחור המבוגר התארס במזל טוב עם אחותו של מאיר, וליהודים הייתה אורה...

כשהגיעה הבשורה המשמחת שוב עשה ר' שמואל את דרכו אל המקום הקדוש שמשם צמחה הישועה, והפעם כדי להודות. ואת מי הוא פוגש שם? את השומר הנאמן שמרשה להיכנס רק לפי התור.

ר' שמואל ניגש אליו בשמחה, ואומר לו: 'זוכר אותי? אתה ודאי זוכר מה שהיה במקום הזה לפני כשלושה שבועות, קולות המריבה – והפיסס הנהדר שקידש את השם ברבים. מזל טוב! הבחור שבירכת התארס!'

השומר כל כך התרגש: 'בטח שאני זוכר, ואני רואה שכל הברכות התקיימו – גם אני התארסתי השבוע...'

כי מי נא יעקב כי יצאנו... *כי מי נא יעקב כי יצאנו...*

שבת שלום ומבורך!

לע"נ: אבי מורי ממוס בן ג'רזה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל יעקב בן רבקה ז"ל / מימון טפירו בן מוזל טוב ז"ל / שלמה מלכה בן אסתררה ז"ל / רחל (רשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להצלחת: דקל מלכה - להצלחה כללית / אורי ישראל - רפ"ש סוזן בת ימנה - רפ"ש / אהרון בן מסעודה - רפ"ש / דוריאן הודיה בת נעמי - לרפ"ש / נועם חן בת שולה - רפואה שלימה